

EESTI EVANGEELIUMI LUTERIUSU KIRIKU LOS ANGELESE KOGUDUS

1306 West 24th Street, Los Angeles, CA 90007

KOGUDUSE TEATED

VEEBRUAR 2021

NR. 1

Kirik: Latvian Ev. Lutheran Church | 1927 Riverside Dr. | Los Angeles | CA 90039

Õpetaja: Enn Auksmann
18 Flaxwood
Irvine, CA 92614
Tel. (310) 745-0450
padrepaul@mac.com

Esimees: Heino Nurmberg
80119 Palm Circle Dr.
La Quinta, CA 92253
Tel. (760) 342-5136
Mob. (714) 785-0583
Hnurmberg@earthlink.net

Laekur: Uve Sillat
11033 Braddock Dr.
Culver City, CA 90230
Tel. (310) 836-4210
Mob. (310) 422-7745
Sillat@att.net

E.E.L.K. Los Angelese koguduse koduleht Internetis: www.eelk-kirik.com/Los-Angeles

AASTAD JA AJASTUD (TULEVAD JA LÄHEVAD...)

Poliitikud armastavad ütelda, et riigieelarves on lihtsam liigutada miljoneid ja isegi miljardeid kui sadasid ja tuhandeid. Põhjus on ühelt poolt selles, et väiksemad arvud on inimese jaoks hoomatavamad kui suured, iseäranis ülisuured, teisalt aga selles, et miljonite või miljardite puhul me tarvitame enamasti ühe- või kahekohalisi numbreid, nii et kummalisel kombel võivad sajad ja tuhanded meie alateadvusele nendest isegi suurematena mõjuda.

Ajalooa on veidi samamoodi – kuigi vastupidisel viisil. Kuna oleme harjunud teadlaste kinnitusega, et isegi inimkonna vanus (alates homo habilisest) on vähemalt kaks miljonit aastat, rääkimata sellest, et elu tekkimisest olla möödunud juba üle nelja miljardi aasta, siis näib pelgalt veidi rohkem nelja tuhande aasta vanune kirjutatud ajalugu olevat äärmiselt lühike.

Tegelikult on neli tuhat või isegi nelisada aastat inimese jaoks mõõtnatult pikk aeg. Tehke proovi: püüdke ilma kuskilt järele vaatamata panna kirja oma otseste esivanemate nimed ja sünniajad. Enamus meist suudab loodetavasti ühegi kõhkluseta öelda oma isa ja ema, ehk ka vanaisade ja vanaemade omad. Aga kuidas on vana-vanavanematega? Ja nende vanematega? Olen täiesti veendunud, et nende hulk, kes oleksid võimelised minema taolisel viisil tagasi kasvõi ainult neli inimpõlve, on kaduvväike – kuigi see oleks maksimaalselt ainult 160 aastat.

Mis on 160 aastat miljoni, saja tuhande, kümne tuhande või isegi nelja või kahe tuhande kõrval? Ja ometi – kui kaugel tunduvad meile olevat kasvõi „alles“ kaheksasaja aasta eest toimunud eestlaste alistamine saksa ja taani vallutajatele või «ainult» veidi rohkem kui kolmesaja aasta eest aset leidnud Eesti- ja Liivimaa minek Vene keisri tiiva alla... Meie Vabadussõja lõpust möödus eelmisel aastal

«üksnes» sada aastat – tänaseks pole vist elus enam mitte ühtegi eestlast, kes seda isiklikult mäletaks.

Ent jätame ajaloo kõrvale, sest tegelikult on meie mäluga veelgi kehvemad lood. Möödunud aasta on kõige sellega, mis on toimunud valdavalt alates märtsikuust, muutnud sellele eelnenud «normaalsuse» mingiks ähmaseks, ebareaalseks mälestuspildiks. Vaadake oma isiklikke, aasta tagasi, veel 2020. aasta jaanuari alguses tehtud fotosid: kas ei mõju need vähemalt emotsionaalselt üsna sarnasel viisil, nagu oleme varasemalt vaadanud enda või koguni oma vanemate lapsepõlvepilte ja muid aastakümnete taguseid ülesvõtteid?

Muuhulgas oleks huvitav teada, kui paljud selle kirjatüki lugejatest mäletavad veel oma eelmisel aastavahetusel antud uue aasta lubadusi. Ning kui paljud lugejatest on suutnud või kasvõi püüdnud neid pidada. Mitmed uuringud näitavad, et Ameerikas annab endale aastavahetusel vähemalt mingeid uue aasta lubadusi umbes pool rahvast. Uuringud näitavad ka, et ligi üheksa kümnendikku lubadustest murtakse juba esimese kolme nädala jooksul. Aga see polegi siin ehk veel kõige huvitavam.

Hoopis mõtlemapanevam on pigem see, mida enamus inimestest endale uut aastat alustades töötab. Kolm aastat tagasi Ameerikas ja Suurbritannias tehtud küsitlus andis järgmise tulemuse: veidi üle kolmandiku inimestest kavatses hakata tervislikumalt toituma, sama paljud senisest rohkem kehalisi harjutusi tegema ja taas sama paljud varasemast vähem raha kulutama. Umbes veerand vastanutest lubas rohkem magada, viiendik rohkem lugeda. Järgnesid mõne uue oskuse õppimine või uue hobiga tegelema hakkamine, uute sõprade leidmine, alkoholist ja suitsetamisest loobumine, oma välimuse eest rohkem (või ka vähem) hoolitsemine.

Nagu öeldud, paneb see mõtlema – mitte sellepärast, et need ei oleks head ja püüdlust väärivad kavatsused, vaid seetõttu, et peaaegu kõik need keskenduvad vaid lubadusi andvale inimesele endale. Ainult kümnendik vastanutest märkis ühe oma soovina senisest suurema keskendumise suhetele teiste inimestega. Ja ometi peaks elu – nii meie igaühe isiklik kui terve inimkonna ajalugu – olema suutnud meile nüüd juba päris kindlasti selgeks teha, et sellest tähtsam ei saa olla miski.

Me ei saa olla inimesed ilma, et kuuluksime inimkonna hulka – juba bioloogiliselt mitte. Aga veelgi enam vaimselt. Inimese teeb inimeseks (tuletame meelde oma liiginime homo sapiens) abstraktse mõtlemise ja eneserefleksiooni võime. See aga ei ole mõeldav ilma sõnadeta ja neist koosneva keelela – mis omakorda ei ole mõeldav ilma teiste inimesteta.

Aga seegi ei ole veel kõik: ka emotsionaalselt ei saa meist mitte keegi olla päriselt inimene ilma teisteta – nagu seisab ka Pühakirjas: «Ja Issand Jumal ütles: «Inimesel ei ole hea üksi olla!»»

Kristlik usk kinnitab koos Vana Testamendi alguslugudega, et inimene on loodud Jumala näo järgi ja Tema sarnaseks, ning lisab sellele olulisima tunnistusena Jumala – ja seega ka Jumala näo järgi ja Tema sarnaseks loodud inimese – tõelise olemuse kohta: «Jumal on armastus ja kes püsib armastuses, püsib Jumalas ja Jumal püsib Temas.»

Inimkonna ajalugu on pikk ja kirju, aga viimselt ikka ühesugune: täis üllust ja alatust, püüdlusi headuse, täiuslikkuse, tõe ja õiguse poole, aga ka kirjeldamatut kurjust ja hävingut. Siin on ainuke vahe – olenevalt sellest, kas läheme miljonite, tuhandete või sadade aastate taha – ainult mastaabis.

Inimene ise on – kõigist ühiskondlikest või isiklikest muutustest hoolimata – ikka seesama. Nii oleme meiegi: oma unistuste ja igatsuste, oma püüdluste ja läbikukkumistegagi. Ka selle aasta alguses. Aga taas kord lubadusi andes (ja ähmaselt, nagu läbi udu, möödunud aastaseid meenutades) tasub ehk sedapuhku keskenduda enda asemel rohkem neile, kes on meie ümber, ja suhetele nendega. Sest nii saame olla veidi rohkem Selle moodi, kes on meid loonud – ja see tähendab ka: veidi rohkem päris inimesed.

VABARIIGI AASTAPÄEVAKS

Leidsin oma vanu jutlusi lehitsedes ühe, mille olen kirjutanud 18 aastat tagasi. Mõnigi mõte sellest tundus ka hetkel aktuaalsena, seepärast otsustasin seda osaliselt siingi jagada.

Issand ütleb: «Iga teie «jah» olgu «jah» ja iga «ei» olgu «ei», aga mis üle selle, see on kurjast. Iga kuningriik, mis on omavahelises riisus lõhenenud, laastatakse, ja ükski linn või pere, mis on omavahel riisus, ei jää püsima.» (Mt 5:37; Mt 12:25)

Riik ei ole kiriku õpetuse järgi midagi muud kui jumaliku õigluse tööriist maa peal. On huvitav, et näiteks apostel Paulus kasutab oma kirjas roomlastele riigijuhtidest kõneldes kahte sõna, mida oleme tänapäeval harjunud tarvitama ainult Kiriku töötajate puhul: ta nimetab neid *diakoniteks*, s.t Jumala abilisteks või sulasteks, ja *liturgideks* ehk Jumala teenijaks või preestriteks. Samal ajal on tänapäeval just riigivõimu tähistamisel oluline taoline ladina keelest pärinev sõna nagu *minister*, mida vanal ajal tarvitati peamiselt kiriku vaimulike puhul ja mis tähendab samuti sulane või teener.

Me näeme, et nii nagu võime leida pühakirjast juhiseid kiriku elu korraldamiseks, saame sealtsamast ammutada abi ja juhatust ka riigielu juhtimise ja korraldamise mõistmiseks. Apostel Paulus rõhutab, et «ei ole võimu, mis ei oleks Jumala käest», ja sellega ei taha ta mitte kinnitada riigijuhtide ega -ametnike kõigutamatut ja kriitikavaba «jumalikku» autoriteeti, vaid rõhutada, et nii nagu nad on oma ameti ja meelevald saanud Jumala käest, peavad nad selles ka toimima vastavalt Jumala tahtele ning Temale aru andma. Juhul kui nad ei toimi vastavalt Jumala tahtmisele, on nad minetanud ka oma autoriteedi ja meelevald – seda tuleb meeles pidada igaühel, kes on mingisse ühiskondlikku või riigiametisse valitud või seatud.

Üks kiriku ülesandeid ongi siinkohal hoida riigivõimul silma peal, teda möödalaskmiste puhul manitseda ning õigete ja heade tegude eest tunnustada. Kindlasti ei tohi see endast kujutada kirumist ega ligimese silmast pinna otsimist – ja sama kehtib tegelikult iga riigikodaniku puhul, kes ei tohiks näha mitte ainult riigimeeste vigu, vaid peab mõistma ka nende vastutuse, ülesande ja koorma suurust.

Üheks peamiseks veaks, mida teeme nii riigi kui üksikisiku tasandil, on isekus ning oma kaasinimeste mittemärkamine või neist mitte hoolimine. Samal ajal näiteks, kui erakonnad kõnelevad suure suuga üksmeele vajadusest, avaldavad nad enne valimisi reklaame ja loosungeid, mille sõnum on kaugel igasugusest kokkuleppesest ja üksmeelest. Selle asemel, et rõhutada kõigi inimeste – ka erinevate poliitiliste vaadetega inimeste – ühist ülesannet ja vastutust riigi ülesehitamisel ning rahva kaitsel ja edendamisel, üritatakse kõigi vahenditega näidata iseennast kui ainsat, kes millekski kõlbab ja midagi ära võib teha. Teised kõik heidetakse suurima mõnuga ning rohkete pilgete või koguni sajatuste saatel üle parda.

Pangem tähele: Jeesuse sõnad sellest, et ükski riik, linn või pere, mis on omavahelises riius lõhenenud, ei saa jääda püsima, kehtivad ka meie puhul siin ja praegu, ning on hoopis teravamad ja olulisemad, kui oskame ehk mõista.

Meil eestlastena on vaid üksainus väike maa, üksainus riik, mis on oma ütle mata õrnas eas tegelikult väga kergesti haavatav, kõigutatav ja murtav. Meid on ainult üksainus miljon – tegelikult vist veel vähemgi – ja see arv paraku ei kasva praegu, vaid hoopis kahaneb.

Miljon inimest on kahtlemata vähe, kui võrdleme ennast näiteks oma suure idanaabri või teiste maailma suurrahvastega. Sellest miljonist ei jää aga järele mitte kui midagi, kui igaüks sikutab oma suunas ja pöörab kõigi teiste poole selja. Samas on miljon inimest kujuteldamatult suur arv, kui mõtleme sellele, mida suudaksime siis, kui me kõik oma jõud kokku paneksime – nagu Vabadussõjas või nõndanimetatud teisel ärkamisajal... Kas meile oleks siis veel üldse miski võimatu?

Ma ei usu, et mingid formaalsed kokkulepped aitaksid. Ma usun, et suudame midagi ühiselt oma rahva ja riigi heaks ära teha ainult siis, kui mõistame igaüks sügavalt oma vastutust kaasinimeste ja Jumala ees – kui Jumala sulased ja oma kaasinimeste teenijad, n-ö lihtrahvast riigijuhtideni välja, ega hakka mingeid oma huvisid ükshaaval liitma või lahutama, vaid püüame küsida seda, mis on Jumala silmis hea ja meelepärane ja täiuslik.

Formaalsed kokkulepped, eriti päevapoliitikast lähtuvate jõudude vahel, tähendavad enamasti vaid teravuste mahanühkimist või pigem kalevi alla peitmist seniks, kuni mõni kõigist neist erinevatest ja ise suunda kiskuvatest jõududest hakkab tundma, et tal pole enam vaja teistega arvestada. Taolisele mõtteviisile me ennast rajada ei saa. Tõeline üksmeel saab võrsuda ainult lepitusest iseenda südames, eeskätt Jumalaga ja seejärel oma kaasinimestega, ning Tema rahu, riigi ja õiguse taotlemisest.

Kui Jeesus ütleb, et ükski riik, mis on isekeskis riius, ei saa püsida, siis samal ajal peitub neis hoiatavais sõnades ka töotus ja julgustus: kui saame üle omavahelistest vastuoludest ja lõhedest ning rajame end kõikevõitvale ja ühendavale armastusele, siis võime Jumala armust püsima jääda ja vajadusel mägesidki liigutada.

Õnnistatud Eesti Vabariigi 103. aastapäeva soovides õpetaja Enn Auksmann

EESTI VABARIIGI 103. AASTAPÄEVA AKTUS

Olete südamest teretulnud tähistama Eesti Vabariigi 103. aastapäeva pühapäeval, 21. veebruaril 2021 kell 2 p.l.

Koroonapandeemiast tingituna toimub selleaastane aktus interneti vahendusel ning sellest on võimalik saada osa Los Angelese Eesti Seltsi veebilehe www.eestiselts.com kaudu.

Aktuse peakõneleja on Eesti Vabariigi peakonsul San Franciscos Ann Hänni.

Ann Hänni on lõpetanud Tartu Ülikooli Viljandi Kultuuri-akadeemia koorijuhina, tal on ka poliitikateaduste kraad Tartu Ülikoolist. Alates 1998. aastast töötab Ann Hänni Eesti Vabariigi Välisministeeriumis.

Aastapäevatervitusi toovad ka mitmed külalised ning lisaks neile esineb Los Angelese kandleansambel **Inglisekeed**.

Osavõtt on tasuta.

TÄNUAVALDUS

Armsad sõbrad!

Südamest tänan teid kõiki, kes mind ja mu peret Jõulude ajal üllatasid! Soovin teile kõigile hingerahu, sest just rahu annab julguse ja rõõmu edasi elada ega lase lootust kaotada ka rasketes olukordades. Hoidke üksteist, toetage üksteist, soovige head üksteisele!

Rohket Taevaisa õnnistust soovides, tänulikult

Kaie lastega

Jumal armastab rõõmsat andjat, ütleb apostel Paulus.

Soovin südamest tänada kõiki, kes on mind ja mu peret pidanud meeles heade soovidega, jõulukaartide, telefonikõnede, tervituste ja kingitustega. Suur aitäh teile meelepidamise eest, Jumala õnnistus olegu teie kõikidega! Palvetame teie eest ja loodame peagi taas kohtuda.

Tänumeeles

õpetaja Enn Auksmann perega

KVIITUNGID

Käesolevaga saadame välja kviitungid 2020. aasta annetuste kohta. Juhatus tänab annetajaid.

ABISTAMISKORJANDUS

Igal aastal oleme Eesti Vabariigi aastapäeval mõelnud neile, kes vajavad meie toetust ja abi. Eelmiste aastate eeskujul saadame käesolevaga välja korjanduslehed ja palume ka sel aastal Teie abi selle ürituse läbiviimiseks.

Eestis vajatakse toetust ja abi igal alal, olgu need kogudused, eakad, lapsed, haiged, koolid, haiglad, laste- ja vanadekodud, raamatukogud jms. Samal ajal ka meie siinsete kiriklike ja rahvuslike ülesannete täitmine vajab jätkuvalt toetust. Vajadus kohalikuks abistamiseks on mitmete asjaolude tõttu isegi suurenenud.

Neil põhjustel palume ka sel aastal olla eriti heldekäelised korjanduslehtede tagastamisel veebruari kuu jooksul koguduse laekurile. Tšekid palume kirjutada koguduse nimele.

Annetusi on võimalik suunata ka erisoovide kaudu. Ülejäänud osas määrab summade jaotamise koguduse juhatus.

MÄLESTAME

KUNO LILL

Sündinud 26. veebruaril 1932. a. Tartus

Surnud 24. detsembril 2020. a. Hacienda Heights, California

Maetud 8. jaanuaril 2021. aastal eestlaste matusepaigale, Forest Lawn – Hollywood Hills, Los Angeles, California

Kuno Lill osales aastakümneid Los Angelese eestlaste ühistegevuses, ta oli E.E.L.K. Los Angelese koguduse nõukogu ja juhatuse liige ning sinodisaadik.

Issand ütleb: «Ole ustav surmani, siis ma annan sulle elukrooni!»
(Ilm 2:10)

KURB UUDIS

Kogudusele on saabunud kurb teade, et 31. jaanuaril suri Georgias endine koguduse liige **Ethel Sepp** 101 aasta vanuses. Ethel oli hooldekodus tütar Leena Johnsoni hoolitsusel.

KALENDARIUM

Seoses koroonapandeemiaga kaasneva endiselt keerulise olukorraga jätkame kirikus toimuvate jumalateenistuste asemel iganädalaste interneti vahendusel avaldatavate jutlustega

Jutluste ja jumalateenistuste salvestused on leitavad järgmistel internetiaadressidel:

FACEBOOK: facebook.com/losangelesekogudus – selleks, et koguduse Facebooki lehel olevaid videosid vaadata, ei ole vaja omada Facebooki-kontot.

YOUTUBE: youtube.com/channel/UC4OTTYDvucfEzmrgOADU6DQ – ka Youtube'is videote vaatamiseks ei ole vaja omada Youtube'i kontot, kuid need, kellel see on, saavad meie tööd toetada koguduse Youtube'i-kanali tellimisega – ühtlasi annaks see tulevikus piisava tellijatearvu olemasolul võimaluse registreerida koguduse nimega Youtube'i-aadress, mille meespidamine oleks märksa hõlpsam ülalolevast).

Kui olukord paraneb, naaseme jumalateenistuste pidamise juurde kirikus. Lootuses, et asjad lähevad paremaks, on koguduse juhatus otsustanud, et **koguduse nõukogu koosolek toimub pühapäeval, 21. märtsil kell 2 p.l. Eesti Maja õues.**